

Varga Felicia Zsüliett: Júliusi karácsony

Liza éppen rábökött a küldés gombra asztali számítógépén, majd miután elégedetten nyugtázta, hogy üzenete célba ért, nagyot nyújtózott kényelmetlen székében. Jóleső érzéssel futtatta végig tekintetét a szobán, és nagy büszkeség töltötte el: hosszú hónapokat töltött azzal, hogy összeválogassa a megfelelő bútorokat és kiegészítőket otthoni dolgozószobájába, már csak a tökéletes széket kellett megtalálnia. Újságszerkesztőként dolgozott, így gyakran megtehetette, hogy otthonról látta el a feladatait.

Kinyújtotta kezét az asztal szélén álló naptár felé, melyre a legjobb barátnőjeként tekintett: nélküle teljesen elveszettnek érezte volna magát a dolgos hétköznapiak során, majd végigsimított vékony ujjával a július feliraton. Számára ez volt az év legelviselhetlenebb időszaka, ugyanis ki nem állhatta a hőséget. Szórakozottan előrébb lapozott a kalendáriumban, s amint felbukkant az év első téli hétfője, sokkal kellemesebben érezte magát. Míg más alig várta a nyári szabadság idejét, hogy hús almát rágcsáljon valamelyik tengerparton, ő a saját kertjében, a fenyőfa árnyékában igyekezett átvészelní ezeket a napokat. Az ő szíve a hideg, téli napokon melegegett fel igazán.

Mikor már harminc fok felé kúszott a hőmérő higanyszála, Liza lehunyta szemét és felidézte magában gyermekkora karácsonyainak emlékét. Ezek a képek és illatok voltak azok, melyek bármilyen helyzetben olyan mély hatással voltak rá, hogy rögvést a békesség és a nyugalom érzése árasztotta el.

Minden év december 26-án a nagyszülők adtak otthont a családi összejövetelnek, melyre mindig nagy szeretettel várták gyermekeiket és unokáikat. Átlépve nagyszülei küszöbét, Liza és testvérei mindig elfelejtették becsukni a csodálattól tátva maradt szájukat. Sosem lepték el ugyanis tipikus karácsonyi dekorációk a parányi házikót, mégis igazi meghittség és ünnepi varázs töltötte be nagyanyó és nagyapó hajlékát. Színes gömbök és villódzó fényfüzér helyett a frissen sült mákos beigli, a házi baracklekvárral töltött zserbó, a porcukor köntöstől csillogó hókifli, az illatos forralt bor, és a kicsik örömeire forró, fahéjjal ízesített almalé öltöztette ünneplőbe a házat. A kandalló fölött mindig óriási mézeskalács figurák csücsültek, melyeket gondos tervezés után együtt készített nagyapó és nagyanyó, pontosan egy nappal a fiatalok érkezése előtt, miközben lány karácsonyi dallamokat dúdolt az öreg rádió. Olykor bizony megesett, hogy hirtelen óriásivá vált a habzsák apró nyílása, és a sütemény helyett egymás arcát díszítették az édes cukormázzal, vagy éppen egy hirtelen tüszentés következtében az egész konyhát hótakaróként borította be az átszítált fehér liszt. Ahelyett azonban, hogy rögvést takarításba kezdtek volna, szívük mélyéből kacagni kezdtek, mint szerelmük kibontakozása

idején. Aki a házikó előtt ilyenkor elhaladva benézett az ablakon, önkéntelenül is fülíg érő szájjal folytatta tovább útját, teljesen magával ragadva a két öreg boldogságát.

Visszazökkenve gondolataiból, Liza ma már tudja, hogy nem a finomabbnál finomabb sütemények illata és a kandallón csücsülő mézesmackók és mézesangyalok látványa volt az, ami ünnepivé varázsolta a nagyszülők karácsonyát, hanem az a szeretet, amivel mindezeket elkészítették számukra, és a meghatottság könnyeitől ragyogó tekintetük, mikor magukhoz ölelheték családjukat. Tavalý értette meg ezt igazán, mikor együtt dúdolta a Neoton Famíliával, hogy „Ha elmúlik karácsony, a szeretet lángja halványabban ég,” és nyolcvanhét esztendő nagymamája magához intette. Tisztán csengenek még ma is fülében az akkor elhangzott szavak: „Lizuskám, elárulom neked a titkomat, amit még az én nagyanyómtól kaptam kislány koromban. Nincs olyan, hogy -ha elmúlik karácsony,- mert amíg a szívedet szeretet tölti be, minden napot karácsonyként ünnepelelsz!”

Így eshetett meg, hogy otthoni irodájából kilépve, a legnagyobb júliusi hőségben, Liza egy apró, ám annál ragyogóbb piros gömbbel a kezében indult meg a hűs árnyékot adó fenyőfa irányába.